Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 35. | Den 24 Oktober 1926. | 54:e årg.

EN DUKTIG LITEN FLICKA.

Verklighetsskildring av *Eva Sack.*

edan i början på den riktiga sommaren, strax efter midsommar, hade Lillan och Malla fått löfte av mamma att en gång få följa med ut i skogen och plocka bär. Annars ville mamma helst gå ensam, och då fick Malla vara hemma och leka med Lillan.

Ganska ofta frågade nu Malla, om ej dagen för barnens bärplockningsvandring snart skulle randas, och det var med jubel hon en solskensmorgon hörde mamma säga, när hon gräddade plättar till frukosten: — I dag är det så rart väder, så ni får väl följa med ut och plocka bär.

Jag undrar, om någon liten flicka, som läser detta, kan förstå, hur lång tiden var för Malla och Lillan, innan mamma äntligen blev färdig, äntligen lagt i ordning matsäck, stängt fönster och dörrar, tittat till hönsen och allt vad hon i sista stund måste tänka på!

Men slutligen blev hon då färdig, och de begåvo sig på väg. Inte var vägen lång och inte besvärlig heller, utan ganska snart var man framme. Mamma hade med sig en stor korg till blåbär och en liten till smultron bunden vid den. Smultron är ju skogens ljuvligaste gåva, och dem älska ju både stora och små.

Malla hade förstås sin marknadskorg, som rymde precis en liter blåbär, och med allra största allvar läste hon den vanliga bärplockareformeln:

"Lyckebär i botten,
Högt upp i toppen,
Låt mig snart få fullt."

En liten stund därefter såg hon heller inte korgbotten längre utan bara fullt med blåbär, stora, matta med imma på, och andra som sågo ut som svarta blanka kulor.

Men ett tu, tre, blev hon så trött! Hon satte sig på en sten och tittade ned i backen.

Så satt hon ett litet tag och kunde inte alls klargöra för sig, varför hon inte var lika glad nu som för en stund sedan hemma. Och inte alls förstod hon, varför hon inte jublade nu, som hon varit så viss om att hon skulle göra hela tiden, då bärplockningsdagen blev verklighet.

Ni förstår, inte tänkte hon så här, men hon kände det.

Dock, framför lilla Malla låg, som den

vackraste tavla, en av Södermanlands vänaste bygder, och hur det var, satt hon stilla och bara såg. En liten femårig tös med klara, blå ögon, rosiga kinder och burrigt ljust hår.

— Men Lillan! Sin vana trogen »att se efter Lillan»spratt hon till och vände sig om.

En sekund blev hon alldeles stel, bara stirrade, ty där alldeles bredvid, stod Lillan mitt i blåbärsriset, trind och tvärsäker som vanligt, och i ena handen höll hon sin lilla bleckflaska, medan hon med den andra lilla knubbiga näven omslöt i ett fast, stadigt grepp en stor, slingrande orm.

Malla var rädd för ormar som det allra farligaste i världen, men utan att besinna sig var hon med ett långt hopp framme hos Lillan, grep ormen, som slingrat sig fast om Lillans tjocka lilla arm, och kastade den så långt bort hon förmådde

Allt detta tog mycket mindre tid än ni nu behöver för att läsa om det, och mamma märkte ingenting, förrän hon vände sig om. Hon såg då med fasa den fara som hotade hennes små flickor, och hon såg Mallas modiga handling.

Då hon nu rusade fram till dem, var det en likblek liten flicka, som stod där med fasa i ögonen och darrande i hela kroppen.

I samma ögonblick började Lillan gallskrika. Men mor fäste sig inte vid det, där hon låg på knä med armarna om sin lilla Malla. Ännu mer förvånad blev Lillan, när *hon* fick *gå* hem och mamma bar stora Malla.

På hemvägen genom skogen mötte jag dem, därför kan jag nu få tala om, hur modig, uppoffrande och rask en liten femårig flicka kan vara. Folkskolans Barntidning.

Aten.

Greklands huvudstad Aten, är en av världens ryktbaraste städer. I långa tider var den bildningens medelpunkt, där filosofer, konstnärer och skalder levde och verkade.

Theseustemplet i Aten.

Under tidernas gång pryddes staden med flera byggnader, som höra till världens vackraste. En av dessa var Parthenon på Akropolis, en annan Theseustemplet.

Båda dessa se vi på våra, i detta nummer befintliga bilder från Aten.

Bland dem som varit i Aten är också aposteln Paulus, och han predikade där på Areopagen, som ligger i närheten av Akropolis. Där förkunnade han om den levande Guden och om Jesus Kristus.

Poccahontas.

En berättelse från tiden för engelsmännens första utflyttning till Amerika.

De otaliga hinder, vilka mötte grundandet av en engelsk koloni i Amerika, besegrades slutligen av några företagsamma män från Plymouth och London. Konung Jakob i England, som med gynnsamma blickar betraktat detta företag, och understött alla de planer, vilka grundläggarne föreslagit, uppfyllde helt och hållet deras glada förhoppningar genom att tillförsäkra kolonisterna på andra sidan Atlanten lika rättigheter med deras fäderneslands inbyggare, jämte det han lovade att även över dem utsträcka sitt kungliga beskydd.

En förståndig styresman och ledare blev utsedd i *Edward Smith*, och utrustade med alla nödvändighetsartiklar för vistelsen i det okända landet avseglade de modige männen från Plymouth, den 27 april 1607, ledsagade av den församlade folkmassans livliga bifallsrop. Seglen hissades och fylldes snart av den friska brisen, och inom kort hade Englands kust försvunnit ur de resandes åsyn.

Efter mycken oro och många besvärligheter under färden, hörde man en morgon om bord det glada utropet, att Amerikas kust var i sikte, och före aftonen gled man sakta mot land. Nästa dag vid soluppgången sågo våra resande Amerikas skogbevuxna strand utbredd för sitt öga. Gynnad av en sakta vind, for man floden uppför, vid vars stränder en skara rådjur betade, och detta var en glad syn för europeerna, emedan den gav dem hopp om färskt kött i överflöd.

Snart kastades ankar, och under höga glädjeyttringar nedfirade man båtarna, som gjorde sig redo att landstiga på den mark, som hädanefter skulle utgöra nybyggarnes hem. Då alla väl kommit i land, och Thornton, en gammal gråhårsman, uttalat en kort bön, nedkallande Guds välsignelse över deras företag, tog kaptenen en yxa och utropade,

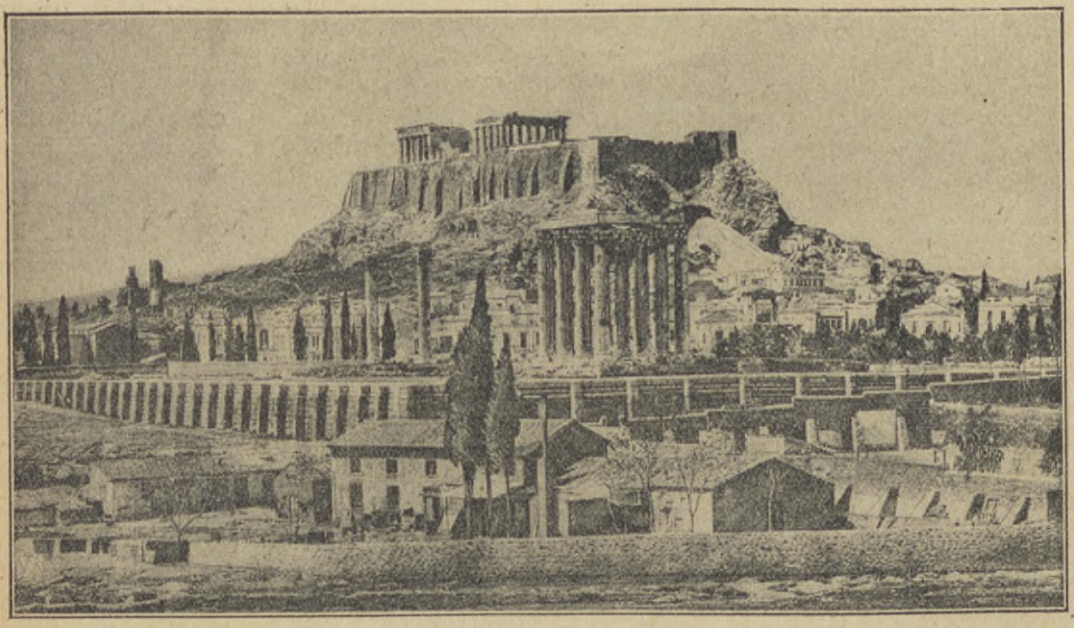

Akropolis i Aten.

i det han fällde det första trädet: »Jakob stad skall vara namnet på denna koloni, vilken vi hoppas med Guds hjälp kunna grundlägga, konung Jakob den I till ära!»

»Låtom oss då i Guds kraft gå till verket», utbrast Edward Smith med djup rörelse, och snart genljöd skogen av de skicklige arbetarnes hugg, och det ena jättelika trädet efter det andra låg snart vid deras fötter.

Sedan man sålunda upprojt en tämligen vidsträckt plats och endast skonat ett enda stort träd, vilket skulle utgöra medelpunkten för kolonien, började Smith att med tillhjälp av sina medarbetare uppföra sin egen boning.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Efter fjorton dagars hårt arbete såg man en mängd enkla men väl byggda hus i regelbundna rader, uppförda av de engelska kolonisterna.

Dessa företogo stundom strövtåg till de inre och ännu okända skogarna, vilka strövtåg alltid lönades med rikligt villebråd. Förgäves sökte man dock komma på förtroligare fot med landets infödingar. Engelsmännen kunde ej hava undgått deras uppmärksamhet, ännu mindre var det troligt att de av fruktan undandragit sig dem. Ibland tyckte man sig ock se ett indianläger på på andra stranden av floden. Slutligen, och efter flera noggranna iakttagelser, blev det engelsmännen tydligt, att de misstänksamma indianerna strövade omkring deras nybygge, där man dagligen upptäckte färska spår av dem på de nyplöjda åkerfälten.

»En listig fiende omgiver vår fredliga boning», sade Smith, »låtom oss följa hans spår och försöka upptäcka honom.» Och strax blevo tjugo oförskräckta män utsedda till det viktiga värvet. Rustade med ammunition och livsmedel för fem dagar, och dessutom med flera gåvor för indianerna samt en spegel för deras anförare, begåvo de se sig åstad, åtföljda av de hemmavarandes bästa välönskningar. De styrde kosan i västlig riktning, emedan spåren visade sig åt det hållet.

Ehuru dessa icke utvisade någon rät linje, förlorade nybyggarne dem icke ur sikte, och ju längre de framträngde, dess talrikare blevo spåren.

Plötsligt öppnade sig för engelsmännen ett ofantligt bråddjup, vid vars åsyn även det modigaste hjärta bävade; floden nedanför brusade och kastade sitt vita skum ända upp till de väpnade männen. Lodräta klippor reste sig på varje sida, och tvärs över detta svindlande djup fanns en brygga, såsom det syntes uthuggen i själva klippan, men ej ditlagd av någon människohand. Endast den allsmäktige Skaparen kunde hava bildat den så.

Ett par ögonblick stodo de djärva männen orörliga, försjunkna i betraktandet av den vilda men dock så härliga utsikten, då ett gällt skri nådde deras öra och kom blodet att stelna i deras ådror. Det var indianernas härskri. En skur av pilar susade i det samma över deras huvud, och en av deras män föll. Smith hade likväl så mycken själsnärvaro, att han genast avhögg en gren av ett närstående träd och höll upp den såsom ett fredstecken. Detta var dock ett fåfängt försök. Rödskinnen störtade hoptals fram emot de vita, uppgivande höga stridsrop. Fastän ogärna, gav Smith likväl sina män befallning att fyra av gevären, vilket hade till följd, att alla indianerna huvudstupa begåvo sig på flykten. Smith följde dem på något avstånd, alltjämt höjande fredstecknet, den avhuggna grenen, för att om möjligt kalla de flyende infödingarna tillbaka. Efter en långvarig underhandling tycktes indianerna slutligen vilja ingå förlikning, varför de, sedan de låtit europeerna komma sig helt nära, i sin tur utsträckte mot dem en likadan avhuggen gren, såsom fredstecken.

Sålunda inbjudna av indianerna, nalkades de vita männen det läger, dessa uppslagit i en djup dal, icke långt från klippbryggan. Indianerna emottogos med vilda glädjeskri av kvinnor och barn, vilka kommo ut från deras hyddor och med nyfikna blickar betraktade främlingarna. Kvinnorna tycktes anse engelsmännen för fångar, och deras ögon lyste av tillfredsställelse vid tanken på den glada fest de med anledning härav skulle fira. (Forts.)

NÄR kejsar Titus i Rom en afton påminde sig att han under dagens lopp ej gjort någon god gärning, utropade han: »Vänner, jag har förlorat en dag!»

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 31 oktober.

odom förstöres.

1 Mos. 19: 12—17, 23—29.

Tänkespråk: *Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta.* Ps. 1: 1.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsföreningens textlista:

Måndag:	Jak. 4: 1—10.
Tisdag:	Luk. 9: 23—27.
Onsdag:	Juda 1—7.
Torsdag:	Luk. 17: 28—37.
Fredag:	Jes. 13: 11—22.
Lördag:	2 Petr. 2: 1—9.
Söndag:	1 Mos. 19: 12—17, 23—29.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1926